



רדו הנערות ממארחם, העירה ז'אקלין לויין באנחה: "איפה יהיו לי חיים כאלה וים כזה בכאר-שבוע?"
היה זה מקרה בלבד, שבאותו רגע עבר לידה מנהל המוטל, מאיר דוידוביץ, ושמה היה זה סתם מזל. כי תגובתו המיידית היתה: "את מוזמנת, על חשבוני, לבוא הגה לסוף-שבוע נוסף, מתי שרק תרצי."

עגמת-נפש, כשהתברר להן שהן לא תוכלינה בדיוק לשחות, כי חוף-הים שממול למוטל, חוף הארגמן, השחיר ממאות מערי-צים גלגבים ביותר. לא כולם הסתפקו ב"מבס", היו רבים שהחליטו גם לגעת. רק ב"עזרתם של כמה מתנדבים, הצליחו הבנות לחזור למוטל השושנים שלהן.
כילוי סוף-השבוע עמד להסתיים, וכשנפ-

המון המעריצים

שהתאסף על חוף הרחצה של עכו, חוף הארגמן. לא נתנו לבנות לזוז, מרוב הערצה והתפעלות. בתמונה מימין במשקפים, נער הזוהר התלאכיבי חיים חלפון, שהתנדב לחזק את הנערות. באמצע נראית מלכת המים אבישג פפה, משמאל מלכת המצודה מיה סומבררו, מבת-גלים.



קהל הבוחרים שמנה מאות אנשים, בחר במלכת המצודה, לפי מסורת ה"בחירות של העולם הזה. לכל מבקר בנשף היתה זכות הצבעה, והשופטים-סופרי-הקולות היו מספר מתנדבים מבין קהל מבקרי הנשף במקום.



"לחיי המלכה!" מרימות כוס שמפניה כל המועמדות, בארוחת-פאר שנערכה עבורן, כשי מהנהלת מצודת עכו, והוגשה בפונדק הוונציאני, המסעדה המקורית של המצודה. הארוחה המובחרת נמשכה שתיים.



מישור כבוד

בתום הנשף והארוחה היתה השעה חמש לפנות בוקר, מספר שוטרים התנדבו להוביל את הבנות בניידת משטרה. אמר סמל המשטרה דויד: "רק שלא יפסרו אותי, חס-יחלילה, בשביל המעשה הטוב הזה."